

David Baldacci

Spiegelbeeld

A.W. Bruna Uitgevers

1

Centimeter voor centimeter werd de gehavende doodskist uit het graf getakeld waar hij bijna twintig jaar in had gelegen. Atlee Pine keek ernaar. Kisten en lichamen hoorden niet opgegraven te worden. Die hoorden dáár te blijven waar ze waren begraven, in elk geval tot de zon doofde en afscheid nam van alle leven op aarde.

Zo'n dag was het dus voor Pine.

Zo'n jaar, eigenlijk.

Ze keek naar de zwarte kraai die op een tak van de kwijnende den-
nenboom boven het geopende graf zat te krassen. De vogel leek te denken dat zijn lunch in een lunchtrommeltje zat, en hij begon nu ongeduldig te worden.

Nou, ik ben al dertig jaar ongeduldig, dacht Pine.

Op blote voeten was ze bijna 1 meter 80 en ze had een gespierd lichaam, doordat ze al jarenlang aan gewichtheffen deed, eerst om sportprijzen te winnen en tegenwoordig om te voldoen aan de zware eisen die haar beroep aan haar stelde. Sommige agenten zaten voor-
namelijk op een stoel naar hun computerscherm te staren of hielden toezicht op agenten op straat. Pine hoorde daar niet bij.

Haar normale werkgebied was in Arizona, vlak bij de Grand Canyon. Het was een enorm gebied en zij was daar de enige FBI-agent. Pine gaf daar de voorkeur aan. Ze had de pest aan bureaucratie en aan de pennenlikkers die zich krampachtig vasthielden aan alle regels waardoor je nooit snel iets kon bereiken en al helemaal geen criminelen achter slot en grendel kreeg, wat voor Pine juist het enige doel was.

Op dit moment was ze in Virginia, waar ze aan een privézaak werkte. Dit was haar enige kans om haar leven op orde te krijgen.

Naast Pine stond haar assistente van de FBI, Carol Blum.

Pine en Blum waren op zoek naar Pine's tweelingzus Mercy Pine,

die toen de meisjes nog maar zes jaar oud waren was ontvoerd uit hun gezamenlijke slaapkamer in Andersonville, Georgia. De ontvoerder had Pine toen bijna vermoord, maar ze had het overleefd door een combinatie van puur geluk en, dacht ze zelf, door haar absolute weigering dood te gaan. Daarna had ze Mercy niet meer gezien. Deze gebeurtenis had het gezin Pine vernietigd en was voor haar het cruciale en meest traumatische moment van haar leven.

Atlee en Blum hadden Mercy's verblijfplaats ontdekt, ergens in Taliaferro County in de buurt van Crawfordville, de meest landelijke en minst bevolkte county van de staat Georgia. Mercy had de naam Rebecca Atkins gekregen en had opgesloten gezeten tot ze jaren geleden was ontsnapt. Nu was het spoor even koud als een vriescel in een mortuarium.

Joe Atkins, een van de mensen die Mercy gevangen hadden gehouden, was de dag nadat Mercy was ontsnapt vermoord gevonden. Zijn vrouw Desiree was op hetzelfde moment verdwenen. Pine had ontdekt dat haar zus was ontvoerd door ene Ito Vincenzo, de broer van Bruno Vincenzo, een mobster die een grief had tegen Pine's moeder Julia. Julia Pine had in de jaren tachtig namelijk als mol voor de overheid gewerkt toen deze met succes verschillende New Yorkse maffiafamilies had opgerold. Maffiafamilies hielden daar niet van, die namen hun dat kwalijk. De familie Vincenzo had zeker weten een grief tegen de familie Pine. Op aandringen van Ito's moordzuchtige broer Vincenzo had hij geprobeerd de Pines te vernietigen, en daar was hij grotendeels in geslaagd.

Het Bureau had onlangs een PSA – *public service announcement*, een mededeling van de federale overheid – uitgevaardigd. Daarop stond de foto van Mercy die was gemaakt op het moment dat ze uit haar provisorische gevangenis was ontsnapt. Pine had gehoopt dat Mercy, als ze nog leefde, die oproep zou zien en zich zou melden. Maar dat was niet gebeurd, zodat Pine had besloten vanuit een andere invalshoek aan de zaak te werken.

Jaren geleden had Pine's moeder haar verteld dat haar vader Tim Pine zelfmoord had gepleegd. Later had ze gehoord dat niet Tim haar biologische vader was, maar Jack Lineberry. Lineberry was bijna gedood tijdens een aanslag op Atlee Pine, die toen aan een zaak werkte die daar niets mee te maken had. Het nieuws dat hij haar

vader was had Pine geschokt, maar iets wat ze kortgeleden had ontdekt had haar net zo geschokt, of misschien zelfs nog meer. Daarom was ze hier.

Ik weet dat elk gezin verstoord is, maar ons gezin overtrof alles.

De kist was eindelijk boven de grond en werd op het gras ernaast gezet. Het metalen geraamte was zichtbaar beschadigd door water, maar ook doordat het al deze jaren onder de grond had gelegen. Pine vroeg zich af hoe geconserveerd de inhoud zou zijn.

Een forensisch team liep er vlug naartoe, maakte de kist open en stopte de menselijke resten in een lijkenzak. Ze ritsten de zak dicht en legden die achter in een zwarte bus, die snel wegreed. Pine dacht te weten wie er in dat graf had gelegen, maar vermoedens waren niet genoeg, zeker niet voor een FBI-agent of een rouwende dochter, vandaar de opgraving. DNA-identificatie zou zekerheid bieden. Dat zou duidelijk maken wie er in die kist had gelegen, daar was ze van overtuigd.

Pine was niet eerder bij dit graf op het platteland van Virginia geweest, om de eenvoudige reden dat haar moeder had gelogen over waar haar vaders vermeende zelfmoord had plaatsgevonden. Haar moeder had haar ook verteld dat haar vader was gecremeerd en dat ze zijn as op een onbekende plek had verstrooid. Allemaal leugens. Maar het leek wel alsof iedereen haar leugens over haar verleden had verteld.

Atlee dacht dat de man die hier was begraven niemand minder was dan Ito Vincenzo. Hij had kennelijk ontdekt waar Tim Pine zich bevond en was naar hem toe gegaan om wraak te nemen. Alleen was hij uiteindelijk degene geweest die was gedood.

Pine was ook verteld dat haar ouders waren gescheiden wegens onoverbrugbare meningsverschillen veroorzaakt door hun schuldgevoel na Mercy's verdwijning. Inmiddels wist Atlee dat Tim zijn eigen dood had gefingeerd en dat haar moeder haar enige overgebleven dochter kort daarna in de steek had gelaten. Nadat Julia Pine zich bij haar zogenaamd overleden echtgenoot had gevoegd, waren ze samen verdwenen.

En ze lieten mij helemaal alleen achter. Bedankt! Fantastische ouders waren jullie.

2

Pine keek naar Carol Blum. Haar assistente was in de zestig, had zes volwassen kinderen en werkte al heel lang bij het Bureau. Blum was inmiddels een soort plaatsvervangende moeder voor de federale agent geworden en had tot op zekere hoogte de plaats ingenomen van de vrouw die Pine in de steek had gelaten.

Blum keek naar haar baas, die haar handen diep in haar zakken had gestopt en een diepe frons op haar gezicht had. Ze vroeg: 'Hoe snel weten ze of het Ito Vincenzo is?'

'Hopelijk over niet meer dan een paar dagen. Ik heb ze monsters van zijn DNA gegeven.'

'Hoe komt u daaraan?'

'Van zijn zoon en kleinzoon. In dit geval zal een familieovereenkomst als een zekerheid worden beschouwd.'

'Dat is waar,' zei Blum snel. 'Anders zou er onmogelijk DNA van de familie Vincenzo in dat graf kunnen zijn.'

Even later liepen ze samen terug naar de auto, stapten in en reden weg.

'Wat doen we nu?' vroeg Blum.

'Het Bureau heeft ons officieel verlof gegeven en we hebben nog wat tijd over.'

'Dat was wel het minste wat ze konden doen nadat u en agent Puller die zaak in New York hadden opgelost.'

John Puller was een onderzoeker van het leger die met Pine had samengewerkt aan het onderzoek naar een chantagezaak tot op het hoogste niveau van de regering. Puller was daarbij beschoten, maar inmiddels bijna volledig hersteld.

'Jij hebt daar ook aan meegewerkt, Carol. En je bent bijna vermoord doordat ik de boel verklootte.'

'Maar u hebt mijn leven ook gered.'

‘Nadat ik je eerst nodeloos in gevaar had gebracht.’

Ze verlieten de begraafplaats en Pine zei: ‘Als Mercy die PSA ziet, meldt ze zich misschien. Dat zou de ideale gang van zaken zijn.’

‘En als ze dat niet doet?’

‘Dan... leeft ze misschien niet meer.’ Pine keek Blum even aan. ‘Ik heb me neergelegd bij die mogelijkheid, Carol. Al heel lang geleden. Natuurlijk leefde ze nog toen ze aan de Atkinses ontsnapte, maar daarna kan er heel veel zijn gebeurd.’

Blum zei: ‘En het ziet er niet naar uit dat de Atkinses ook maar iets hebben gedaan om haar... nou ja, iets te leren of...’ Haar stem ebde weg en ze keek onzeker naar haar baas.

‘Laten we het maar gewoon hardop zeggen: ze leek op een wilde,’ zei Pine langzaam. ‘Ik vraag me dan ook af hoe ze in haar eentje in de samenleving zou kunnen functioneren. Want mensen die zonder steun aan de rand van de samenleving functioneren, kunnen worden misbruikt.’ Pine keek weer voor zich en zei bedrukt: ‘De vrouw die ik op die video zag... kan worden uitgebuit.’

‘Maar ze was veerkrachtig en vindingrijk, agent Pine. Denk alleen al aan het feit dat ze de behandeling door de Atkinses heeft overleefd en de manier waarop ze hun te slim af was en is ontsnapt.’

‘Joe Atkins is vermoord door een messteek in zijn rug,’ zei Pine.

‘Ik heb u al verteld hoe ik daarover denk: dat was zijn verdiende loon.’

‘Ik ben het niet oneens met je, Carol. Maar ik bedoel, als Mercy hem heeft vermoord, als ze gewelddadig is, dan heeft ze het in de jaren daarna misschien heel moeilijk gehad. Dan heeft ze misschien ook andere dingen gedaan.’

‘Denkt u dat ze andere mensen iets heeft aangedaan?’

‘Of, en dat is waarschijnlijker, dat ze zelf het slachtoffer van geweld is geworden.’

‘Wat me terugbrengt naar mijn oorspronkelijke vraag: wat doen we nu?’

‘Ze is voor het laatst gezien in de buurt van Crawfordville, Georgia. Ze is die avond ontsnapt, zo leek het tenminste.’

‘Wat bedoelt u met “zo leek het”?’ vroeg Blum.

‘Desiree Atkins is nooit gevonden. Ik kan minstens drie scenario’s bedenken.’ Ze telde ze af op haar vingers. ‘Desiree heeft haar man

vermoord en is gevlucht. Mercy heeft Desiree vermoord en is gevlucht. Of Desiree heeft Mercy vermoord en is gevlucht.'

'Waarom zou Desiree haar man vermoorden?'

'Volgens alles wat we hebben gehoord, was ze een sadistische gek. Op die video waren twee schoten te horen en wij gingen er gewoon van uit dat Joe op Mercy schoot. Maar stel dat Desiree degene was die schoot? Stel dat Joe probeerde haar tegen te houden? Hij pakt haar geweer af, maar zij steekt hem dood.'

'U denkt dus dat Joe misschien wilde dat Mercy ontsnapte? Dat geloof ik niet. Als de waarheid bekend zou worden, zouden ze allebei grote problemen krijgen.'

'Ik zeg dat het mogelijk is, niet dat het waarschijnlijk is. Misschien heeft zij Mercy vermoord, waarna Joe zenuwachtig werd en de politie wilde bellen, waarna zij hem doodstak, ervandoor ging en Mercy's lijk meenam. Alleen zou het heel zwaar voor haar zijn geweest om de dode Mercy in Joe's pick-up te tillen. Desiree was klein, terwijl Mercy langer leek dan 1 meter 80 en waarschijnlijk dertig kilo zwaarder was dan zij. En nadat we hadden ontdekt wat daar was gebeurd, zijn ze er met lijkhonden naartoe gegaan. Daar is nergens iemand begraven, dus die optie is uitgesloten. Maar stel dat Joe Desiree heeft geholpen Mercy's lichaam te lozen, maar daarna bang werd of spijt kreeg en dat Desiree toen dat mes in zijn rug stak?'

Blum dacht hierover na. 'Of, zoals u zei, Mercy heeft ze allebei gedood. Ze heeft Joe's lichaam achtergelaten, maar Desiree misschien meegenomen en ergens ver weg begraven.'

'Dat is mogelijk. Maar dat zou betekenen dat Mercy die pick-up moest besturen.'

Blum zei: 'Ze heeft vast ontdekt hoe dat moest.'

Pine schudde haar hoofd. 'Die pick-up was handgeschakeld. Ik kan me niet voorstellen dat iemand, en al helemaal niet iemand die jaren in een hel heeft geleefd en nooit de kans heeft gekregen ook maar ergens in te rijden, kan ontdekken hoe je moet schakelen. En al helemaal niet in zulke stressvolle omstandigheden. Ik geloof ook niet dat de Atkinses het haar hebben geleerd.'

'Wat wilt u daarmee zeggen?'

'Dat ik denk dat Desiree die nacht in die pick-up is verdwenen, en dat ze alleen was.'

‘Omdat het spel uit was, bedoelt u?’

Pine knikte. ‘Ja. Dus om je oorspronkelijke vraag te beantwoorden over wat we nu moeten doen, denk ik dat we terug moeten naar Georgia om te proberen een heel koud spoor te vinden.’

‘En Jack Lineberry? Bent u van plan hem op te zoeken als we in Georgia zijn?’

Die vraag beantwoordde Pine niet. Ze had gemengde gevoelens over haar biologische vader. Hun laatste ontmoeting was rampzalig geweest en ze verwachtte niet dat het de volgende keer anders zou gaan. Maar feitelijk was het zijn schuld, niet die van haar. Dat was gewoon zo als je alleen maar leugens vertelde.

3

Pine en Blum waren vanuit Virginia naar Atlanta gevlogen, hadden daar de auto gehuurd en waren hiernaartoe gereden.

Pine keek om zich heen. Ze waren in Crawfordville, in de dichtbeboste Taliaferro County. Hier was het onmogelijk een aanvaller te zien voordat het te laat was. Dicht gebladerte was de beste vriend van een moordenaar, ongeacht of die op herten of op mensen jaagde.

Ze hadden al contact opgenomen met Dick Roberts. Hij was de gepensioneerde, goudeerlijke *county sheriff* die hen de eerste keer dat ze hier waren had geholpen. Roberts was degene geweest die jaren eerder de telefoon opnam toen iemand 911 belde en hij had Joe Atkins' lijk gevonden. De vraag was altijd geweest: wie had dat mes in zijn rug gestoken? Roberts was ook bij Pine geweest toen ze Mercy's oude gevangenis ontdekten die was uitgehakt in een kleine heuvel iets bij het huis van de Atkinses vandaan. En toen ze de video vonden en bekeken waarop de ontsnapping van haar zus was vastgelegd. Roberts wist dat Mercy Pine's zus was en dat dit een persoonlijke zaak voor haar was.

Nee, het is niet alleen persoonlijk. Ik stel mijn hele professionele leven in de waagschaal om deze zaak eindelijk op te lossen. Er is geen weg terug.

Even raakte ze in paniek, als een zwemmer die beseft dat hij in een getijdenstroom is geraakt en dat de kans dat hij de kust weer bereikt klein en riskant is. Daarna keek ze naar buiten, haalde diep adem om weer rustig te worden en hield op zich te gedragen als een klein kind.

Roberts had hun verteld welke route de pick-up van de Atkinses die avond had moeten nemen om de plek te bereiken waar die later was gevonden. Nu volgden zij dezelfde route over een landelijke

weg. Alle wegen hier waren landelijk en op de dieren in het bos na uitgestorven. Onderweg zagen ze maar vijf huizen: drie waren bewoond en twee stonden leeg. Ze stopten, stelden hun vragen aan de bewoners en kregen te horen dat niet een van de mensen die er nu woonden hier in die relevante periode had gewoond.

Daarna reden Pine en Blum naar de plaats waar de pick-up was gevonden: een Esso-benzinestation dat lang geleden was verlaten. De vier letters en de neonbuizen erachter waren in de tussenliggende jaren als schietschijf gebruikt, wat alleen de metalen buizen hadden overleefd. Het was een kaal, geërodeerd streepje civilisatie in een bos dat van plan leek deze strook weer in bezit te nemen.

Ze stopten naast de plaats waar de pompen hadden gestaan.

Pine keek om zich heen naar het troosteloze uitzicht en had bijna geen hoop meer. Maar toen bedacht ze zich iets. 'Oké, de pick-up en Desiree zijn hiernaartoe gegaan. Maar waarom hier?'

Blum keek om zich heen. 'Volgens mij is dit zo'n plek waar je met iemand afspreekt: "Hé, vriend, haal me maar op bij het Esso-station." Dit was waarschijnlijk de enige plek in de omgeving waar dat kon. Desiree wist niet wanneer Joe's lijk zou worden gevonden. Ze wilde ervandoor, maar niet in een voertuig dat opgespoord kon worden.'

'En het aantal vrienden is nogal beperkt. Sterker nog, ik kan er maar twee bedenken.'

'Len en Wanda Atkins, haar schoonouders,' zei Blum. 'Maar sheriff Roberts zei dat hij hen heeft gesproken nadat Joe was vermoord en Desiree was verdwenen. Zij zeiden allebei dat ze niets van Desiree hadden gehoord.'

'Maar het is waarschijnlijk dat ze allebei logen om zichzelf te redden. Jij hebt die foto van Mercy met hen ook gezien. Ze wisten dat Mercy gevangen werd gehouden en ze wisten dat ze, wanneer dit allemaal werd ontdekt, naar de gevangenis zouden gaan. Daarom gingen ze er al vrij snel nadat Mercy was ontsnapt en Joe was vermoord vandoor. Ik weet nu wel zeker dat Desiree hen die avond belde en vertelde wat er was gebeurd. Ze spraken af haar hier op te halen en lieten de pick-up achter. Ze brachten haar ergens naartoe, misschien naar een bus- of treinstation. En Desiree vertrok om met een nieuwe identiteit een nieuw leven te beginnen. Len en Wanda reden terug naar hun caravan, waar ze waren toen ze de volgende

dag te horen kregen wat hun zoon was overkomen.' Ze keek Blum aan. 'Is iets daarvan onwaarschijnlijk volgens jou?'

'Nee, alles lijkt te kloppen, agent Pine.'

Toen knee Pine haar ogen half dicht en werd haar blik minder zeker. 'Maar het lijkt onwaarschijnlijk dat ze Desiree gewoon geloofden toen die had gezegd dat hij dood was. Ze dachten misschien dat ze hem nog konden redden of dat ze had gelogen. Als hij dood was, zouden ze heel bang zijn dat wilde dieren Joe's lichaam die nacht zouden aanvreten en we weten dat dat niet is gebeurd.'

'Dus misschien hebben zij ervoor gezorgd dat het lichaam van hun zoon niet werd geschonden.'

'Wat betekent dat we Len en Wanda Atkins moeten zoeken om ze dat persoonlijk te vragen.'

'Als ze nog leven.'

'Als ze nog leven krijgen ze een uitkering. Zo zouden we hen kunnen vinden.'

'Hij is een Vietnam-veteraan, en hij is gewond geraakt. Dus...'

Pine maakte Blums zin af: 'Dat betekent dat hij contact heeft met de VA, de Veterans' Administration, voor medicijnen en behandelingen en dergelijke. Dat is voor ons een snellere weg dan via de uitkeringsinstantie, omdat ik daar geen goede contacten heb.' Ze haalde haar telefoon tevoorschijn.

'Wie gaat u bellen?' vroeg Blum.

'Wie denk je? John Puller heeft me al geholpen om Len Atkins' militaire dossier in handen te krijgen.'

Ze sprak met Puller, die haar vertelde dat hij snel van zijn verwondingen herstelde. Hij zei ook dat hij verschillende mensen bij de VA kende, doordat zijn vader in een van hun instellingen was opgenomen, en dat hij alles zou doen om haar te helpen Len Atkins te vinden.

Ze bedankte hem en verbrak de verbinding. 'Oké, nu moet hij maar wonderen verrichten.'

'Terwijl hij dat doet, gaat u Jack Lineberry dan bezoeken?'

Er verscheen een harde blik op Pine's gezicht en ze keek naar buiten. Als in een nachtmerrie verscheen Lineberry op haar netvlies. 'Dat vroeg je me net ook al.'

'En u gaf geen antwoord, daarom vraag ik het opnieuw.'

‘Waarom zou ik hem opzoeken?’ vroeg Pine verhit.

‘Of u het leuk vindt of niet, hij is wel uw biologische vader. En de manier waarop u hem achterliet...’

‘Luister, ik ben niet trots op wat ik heb gedaan.’

‘Maar nu is het tijd om op een andere manier met hem om te gaan.’

Pine keek haar vriendin scherp aan. ‘Waarom zou ik dat moeten doen?’

‘Omdat u zijn hulp nodig hebt, ongeacht of u uw zus wel of niet vindt.’

Pine vroeg, nog verbaasder: ‘Waar heb je het over?’

‘Ik neem aan dat u nog steeds uw moeder wilt vinden. Net als Tim Pine, nu u bijna zeker weet dat hij niet in dat graf lag. En Jack kan een waardevolle bron van informatie zijn om dat te bereiken. Ik zeg niet dat u hem met fluwelen handschoenen moet aanpakken...’

Pine viel haar in de rede. ‘Goed, want dat ben ik ook niet van plan!’

‘Maar,’ zei Blum onverstoorbaar, ‘ik denk dat hij echt probeert het juiste te doen. En hij is uw vader, dus als u niet op z’n minst probeert een relatie met hem op te bouwen, zult u daar volgens mij later spijt van hebben.’

‘Ik heb spijt van een heleboel dingen, Carol,’ zei Pine. Maar ze zette de auto in de versnelling en ging op weg naar de man die haar meer leugens had verteld dan wie ook in haar leven.

Op mijn verdomde moeder na.

4

Jack Lineberry's landgoed lag een uur rijden ten zuiden van Atlanta. Hij had een gigantisch vermogen verdiend in de financiële wereld en bezat naast deze hoofdwooning ook een penthouse in Atlanta en een pied-à-terre in New York, maar ook een privévliegtuig. Dit was een manier van leven die de meeste mensen heel erg wensten. Pine hoorde daar niet bij.

Als je zoveel speelgoed nodig hebt om van je leven te genieten, ben je nog steeds een kind.

Ze hadden gebeld om te vertellen dat ze kwamen en een afspraak met hem gemaakt. Ze meldden zich bij de poort, werden binnengelaten en door een van de dienstmeisjes naar Lineberry gebracht. Hij lag nog in bed, vertelde de vrouw. Pine schrok daarvan, want het was allang middag.

Ze liepen de kamer in en het dienstmeisje vertrok. Het vertrek was veel te warm en donker, doordat alle rolgordijnen naar beneden waren. Het was net een grafkelder met behang en vloerbedekking, en met levende mensen. Pine werd er onrustig van.

'Jack?' vroeg ze.

Iets bewoog op het bed. Lineberry, gekleed in een pyjama, probeerde moeizaam rechtop te gaan zitten, waar hij uiteindelijk in slaagde.

Pine en Blum liepen naar hem toe en ze schrokken zichtbaar van zijn toestand. Hij leek twintig jaar ouder dan de laatste keer dat ze hem hadden gezien. Hij was in de zestig en normaal een knappe, lange man, maar nu leek hij gekrompen, uitgeteerd, breekbaar en – dat was het duidelijkst – klaar met het leven.

Blum zei: 'Jack, wat is er gebeurd?'

Hij keek haar met een vermoeide blik in zijn bloeddorlopen ogen aan en fronste geïrriteerd, kwaad bijna. 'Er is... niets gebeurd. Het gaat goed met me.'

‘Je ziet er niet goed uit,’ zei Pine ongezoeten. ‘Je ziet er helemaal niet uit alsof het goed met je gaat.’

‘Dat vind jij,’ zei hij narrig.

‘Dat zou ieder normaal mens vinden,’ zei Pine.

‘Ik ben neergeschoten, Atlee. Ik heb geen griepje of zo. Niemand komt daar zomaar even overheen. Vooral niet iemand van mijn leeftijd.’

‘Dat weet ik wel,’ zei ze met een blik naar Blum. ‘En ik weet dat ik onredelijk kwaad was toen ik hier de vorige keer was.’

‘Je had alle recht om zo kwaad te zijn. Ik heb zelfs het gevoel dat ik er veel te gemakkelijk van af ben gekomen.’

‘Doe maar niet zo ridderlijk, hoor. Dan maak je dit alleen maar moeilijker dan nodig is,’ zei ze, iets luchtiger nu.

Hij hief zijn hand voordat ze meer kon zeggen. ‘Ik heb heel veel nagedacht, Atlee. Dat moet ook wel in deze fase van mijn leven.’

‘Waarover?’ vroeg ze scherp, omdat zijn fatalistische toon haar helemaal niet beviel.

‘Over jou, over Mercy, over je moeder en Tim. En, uiteindelijk, over mij.’

Pine trok een stoel naast het bed en ging zitten. ‘Wat was je conclusie?’

Ergens wilde ze zijn antwoord niet weten, maar je moet weleens luisteren naar dingen die je niet wilt horen, misschien is dat zelfs meestal zo.

‘Ten eerste laat ik alles wat ik bezit na aan jou en Mercy.’

Pine schrok hiervan en schudde meteen haar hoofd. ‘Jack, ik wil niet...’

‘Laat me alsjeblieft uitpraten. Het is belangrijk!’

Pine keek weer naar Blum, die knikte en haar smekend aankeek.

Pine leunde naar achteren en sloeg met een koppige blik haar armen over elkaar, maar ze zei: ‘Oké. Ik luister, maar dat is niet hetzelfde als ermee instemmen.’

‘Ik ben jouw en Mercy’s vader. Daardoor heb ik bepaalde verantwoordelijkheden, maar daar heb ik me tot nu toe niets van aange trokken.’

‘Je wist niet waar...’

Hij viel haar in de rede. ‘Ik wist meer dan ik liet blijken. En wat ik

niet wist, had ik kunnen uitzoeken. Waar het om gaat, is dat ik me de hele tijd vreselijk heb gedragen. Ik betwijfel of iemand een slechtere vader had kunnen zijn.'

Hij was zo van slag dat Pine haar boosheid voelde wegebben. Ze leunde naar voren en legde een hand op zijn arm. 'Jack, je had geen keus. Die situatie was helemaal niet eenvoudig.'

'Voor mij is de situatie nu dus wel eenvoudig. Ik heb twee dochters. Jullie zijn mijn enige familie. Ouders laten hun bezit vaak na aan hun kinderen en dat ga ik nu ook doen. Als je het niet wilt hebben, prima, dan geef je het maar weg aan wie je maar wilt. Maar je kunt niet voorkomen dat ik het wel doe,' zei hij scherp. 'Ik heb mijn testament al laten opstellen en ondertekend. Daar kun je niets meer aan veranderen.'

'Oké, Jack, als je dat zo wilt.'

'Inderdaad.'

'Maar je hebt nog jaren te leven. Daarom is dit dus zeg maar prematuur.'

'Niemand weet wat er morgen gaat gebeuren, Atlee. Dat weten wij beiden beter dan de meeste mensen.' Voordat ze iets kon zeggen vroeg hij: 'Heb je al meer ontdekt over Mercy, of je moeder en Tim?'

Pine vertelde hem dat de kist was opgegraven en dat ze wachtten op bevestiging dat het inderdaad Ito Vincenzo was die daarin had gelegen. Ook vertelde ze wat ze hadden gedaan om te achterhalen wat Desiree Atkins die avond had gedaan en dat hun conclusie was dat Desiree een afspraak had gemaakt met Len en Wanda, en dat die haar hadden geholpen te vluchten.

'Bedoel je de mensen die samen met Mercy op die foto stonden?' vroeg Lineberry.

'Ja.'

'Denk je echt dat je hen na al die tijd nog kunt vinden?'

'Met de technologie en databases die tegenwoordig beschikbaar zijn, is het moeilijk je verborgen te houden.'

'En je hoopt dat zij je kunnen vertellen wat er met Desiree is gebeurd?'

'Inderdaad. En als we Desiree kunnen vinden, kan zij ons misschien meer vertellen over die avond. Misschien zelfs over waar Mercy naartoe kan zijn gegaan.'

‘Zij heeft waarschijnlijk geen enkele reden om je dat te vertellen,’ zei Lineberry.

‘Er zijn manieren waarop ik haar kan overhalen. Er staat haar een gevangenisstraf te wachten voor wat ze heeft gedaan. En als ze haar man heeft vermoord of...’ Pine ademde even in. ‘Ze zal praten.’

Lineberry ging met moeite meer rechtop zitten. Hij leek op te leven door hun gesprek. ‘Er is nog iets,’ zei hij.

Pine keek hem ongerust aan. Haar echte vader had haar al in verlegenheid gebracht met die erfeniskwestie en ze zat er niet op te wachten dat dit opnieuw gebeurde. ‘Ja?’

‘Ik weet dat je al deze onderzoeken zelf hebt betaald.’

Pine fronste. Dit had ze niet verwacht. ‘Nou en?’

‘Het is niet eerlijk dat je dat blijft doen. Ik heb de middelen om...’

Ze begreep waar hij naartoe wilde. ‘Nee, Jack, dit is mijn onderzoek naar...’

‘Het is ook mijn onderzoek!’ snauwde hij, zo onverwacht dat ze alle drie verstijfden. Lineberry leek zelf verbaasd dat hij daar de energie voor had. Iets rustiger zei hij: ‘Als je een paar van mijn middelen gebruikt ontdek je de waarheid misschien eerder. Je kunt bijvoorbeeld mijn vliegtuig gebruiken om je te verplaatsen.’

Pine begon haar hoofd te schudden, maar Blum zei: ‘Ga door, Jack. We luisteren.’

Pine keek Blum boos aan, maar hield haar mond.

‘En ik weet dat je gebruik hebt gemaakt van huurauto’s en zo. Dat is niet nodig. Neem de Porsche SUV. Die staat toch maar in de garage niets te doen. En... ik heb een bankrekening geopend en daar geld op gestort waar jij overal ter wereld over kunt beschikken.’ Hij trok de lade van zijn nachtkastje open en haalde daar twee bankkaarten uit. ‘Een betaalpas en een creditcard. Er is geen limiet aan het bedrag dat je kunt opnemen of betalen. De viercijferige pincode voor je betaalpas is je verjaardag, maand en dag.’

‘Jack, ik kan je geld niet aannemen.’

‘Dat is mijn geld niet, maar jouw geld. En het is niet zo dat je het gaat gebruiken om op vakantie te gaan, maar om jouw zus en mijn dochter te vinden. En je moeder en Tim. Volgens mij komt het je werk als FBI-agent ten goede als je meer middelen tot je beschikking hebt. Vergis ik me?’

‘Eh... nee,’ zei ze langzaam.

‘Dan zie ik niet wat het verdomde probleem is. Jij wel?’ voegde hij er onverbiddelijk aan toe, alsof hij haar wilde uitdagen om iets aan te voeren waardoor hij zich zou bedenken.

Nou zeg, dacht Pine, hij is er slim in geslaagd de rollen om te draaien. Ze was zelfs een beetje trots op de manier waarop hij dit had aangepakt.

Ondertussen had Blum de bankkaarten aangepakt. ‘Er is helemaal geen probleem, Jack. Je bijzonder gulle aanbod om ons te helpen wordt erg gewaardeerd. Nietwaar, agent Pine?’

Pine keek naar haar en daarna naar Lineberry die haar bezorgd, maar toch hoopvol aankeek. Haar blik verzachtte. ‘Dank je wel, Jack. Dat is heel aardig en heel behulpzaam.’

Hij leunde zichtbaar opgelucht naar achteren.

Blum gaf de kaarten aan Pine, die ze in haar zak stopte.

Lineberry zei: ‘En als je hier wilt blijven, dan zou ik het fijn vinden als je mijn huis in Atlanta als hoofdkwartier gebruikt. Jullie kunnen daar met mijn vliegtuig naartoe of vandaan vliegen. Ik zal ervoor zorgen dat het toestel continu klaarstaat voor vertrek. Ik gebruik hem voorlopig toch niet.’

‘Oké, Jack,’ zei Pine met een blik op Blum. ‘Dat is goed, maar we zullen daar misschien niet zo vaak zijn. We moeten daarheen waar de aanwijzingen ons naartoe leiden.’

‘Begrepen,’ zei hij snel.

‘Maar ik wil niet dat mensen ons op onze wenken bedienen. We kunnen onszelf wel redden.’

‘Ik dacht al dat je dat zou zeggen, dus heb ik het personeel voor drie maanden met betaald verlof gestuurd. Jullie kunnen daar alles zelf regelen.’

‘Dat is heel aardig,’ zei Blum.

‘Het is alleen maar eerlijk,’ zei Lineberry nadrukkelijk. ‘Voor iedereen.’

Pine vroeg: ‘Kun jij je nog iets herinneren wat een aanwijzing kan zijn voor waar mijn moeder en Tim naartoe kunnen zijn gegaan?’

Lineberry keek Pine ernstig aan. ‘Als antwoord op die vraag zal ik je iets geven, ook al heeft je moeder me gevraagd je dat nooit te laten zien.’

Pine ging rechtop zitten, elke spier in haar lichaam gespannen, terwijl de adrenaline in zo'n hoog tempo door haar lichaam schoot dat het haar moeite kostte om te vragen: 'W-wat dan?'

Weer opende hij de lade en deze keer haalde hij er een grijze envelop uit. 'Als je dit leest, wil ik dat je precies het tegenovergestelde doet van wat je moeder hierin schrijft.'

'Wanneer heeft ze je deze brief gestuurd?' vroeg Pine, dit vreemde advies negerend.

'Rond de tijd dat ze jou verliet. Deze brief zat een keer tussen mijn post. Ik had Tim mijn contactgegevens gegeven toen ik bij hem was in Virginia. Er staat geen afzenderadres op de envelop, maar het poststempel is van Charleston in South Carolina. Ik denk dat ze misschien onderweg was naar Tim toen ze me deze brief stuurde.'

Hij wilde haar de envelop geven, maar Pine keek ernaar alsof het een vuurwapen was dat op haar was gericht. Even later nam ze hem met tegenzin aan. Ze keek naar het handschrift op de envelop. Dat was duidelijk van haar moeder. 'Ik denk dat ik deze brief later maar lees,' zei Pine schor.

Met een trillende stem zei Lineberry: 'Ik had je deze brief al veel eerder moeten geven. Hier is echt geen excuus voor, alleen dat ik een groot deel van mijn volwassen leven geheimen heb moeten bewaren. Het is geen excuus, dat weet ik ook wel. Het is gewoon... de realiteit. Voor mij tenminste.'

'Staat hier een aanwijzing in over waar ze misschien naartoe zijn gegaan?' vroeg Pine.

'Volgens mij niet.'

'Wat bedoelde je toen je zei dat ik precies het tegenovergestelde moet doen van wat zij schrijft?'

'Dat begrijp je wel als je hem leest,' zei Lineberry.